

PARAULA I VIDA

Siguem evangelitzadors esperançats

Com el sembrador de la paràbola de Jesús (cf. *Mateu* 13,2-9, *Marc* 4,1-9 i *Lluc* 8,4-8), hem de «**sortir a sembrar**» l'amor de Jesús sense complexos, amb ardor i esperança nous. Us apporto alguns trets distintius dels qui són cridats a ser apòstols, missioners i cooperadors en l'obra de l'evangelització.

1. **L'evangelitzador ha de ser un «enamorat» de Jesucrist**, que el tingui pel gran amic seu, pel seu tot, i que proposi la veritat evangèlica i la salvació que ofereix Jesucrist, amb respecte i sense pressions. Així valorarà la llibertat religiosa de l'altre, oferint-li i proposant-li l'elecció de la veritat de Crist. Tothom té dret a rebre l'anunci de la Bona Nova de salvació, que és el mateix Crist, que el durà a la conversió i a l'adhesió personal de la fe, en l'Església.

2. **Ha de ser persona d'esperança**. Que no confii només en ell mateix sinó que aculli l'acció de l'Esperit que ja està actiu en el cor dels altres, en la cultura del seu temps, i amb el convenciment que vivim l'època que Déu Pare ha disposat per a nosaltres. Sense pessimismes. Amb actitud pacient, sense esperar collites fàcils ni volent recollir on potser no s'ha sembrat. L'esperança foragita les pors i ens ajuda a acollir els nous reptes amb coratge.

3. **Viu de l'oració i la unió amb Déu, i estima la Paraula i els Sacraments**. S'ha de notar que vivim de Déu. Som febles i pecadors, però Ell ens «aguanta» i fonamenta. Revisant contínuament la qualitat del nostre amor a Déu i al pròxim, la donació als pobres, la vivència de la fe i la humilitat del nostre viure. Es-

coltant i estudiant la Paraula de Déu, formant-nos i portant una vida de conversió, sacramental i d'oració que alimenti i vivifiqui l'amor al Crist.

4. **Apassionat per l'Església, l'accepta amb els seus límits i grandeses, i treballa amb passió per la comunió i la unitat**. L'evangelitzador participa en la pròpia comunitat, és membre viu de l'Església i forjador humil de comunió eclesial. Estima i valora altres camins d'espiritualitat o d'acció eclesials. No es fa una fe a la seva mida, ni dissenteix o critica estèrilment.

5. **És un testimoni de misericòrdia i d'alegria**, fins d'optimisme madur. Regala temps i atenció a les persones. Ha de captar més el que uneix que el que separa, el positiu de les persones i les idees. I això des de la confiança en Déu. Sense adaptar-se a les pautes del món allunyat de Déu, sinó al revés, proposant en tot, la veritat de l'Evangeli, i quan calgui, anant a contracorrent.

6. **Un creient que estima generosament i dona a conèixer les pròpies conviccions**, amb un amor que no defuig complicar-se la vida i sacrificar-se, quan convingui. Viu la pobresa, austeritat i confiança en Déu, amb «autenticitat» i coherència. En contacte amb els altres, amb obertura i diàleg per aportar les raons del propi viure cristià, i escoltant també les raons de l'altre, amb amistat i respecte, però fent explícit el que sovint queda secret, o massa callat o implícit. Amb un estil de vida que «atrengui» cap a Crist i els valors del Regne de Déu.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Convivència a Núria dels seminaristes d'Urgell

Els dies 1 i 2 de setembre, acompanyats per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel Rector del Seminari d'Urgell, Mn. Gabriel Casanovas, els 4 seminaristes de la Diòcesi Carlos, Mateo, Edinson i Gilberto van pujar al Santuari de Núria per gaudir d'una convivència de dos dies. Els seminaristes van participar de la Festa de Sant Gil, presidida per l'Arquebisbe i molt celebrada al Santuari de la Mare de Déu de Núria. Van poder reflexionar junts amb l'Arquebisbe Joan-Enric i Mn. Gabriel sobre les vivències pastorals, humanes i espirituals dels mesos de vacances d'estiu.

La convivència viscuda a la rectoria de Núria a l'inici de setembre, acompanyats per Mn. Joan Perera, és ja una activitat repetida durant els darrers anys.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Arrelats a la vida

Aquestes setmanes els centres d'esplai, els agrupaments escoltes i els grups de lleure educatiu recuperen plenament la seva activitat. Un nou curs comença i aquests espais esdevenen, altra vegada, una alternativa important en l'educació en el lleure. Una alternativa consolidada, amb una tradició pròpia, una tradició que representa tot un estil educatiu. Voldria ressaltar-ne dos punts. En primer lloc, que els centres d'esplai van omplir i omplen un buit en zones on els dèficits de serveis eren i són greus. La iniciativa social, la societat civil, lligada al voluntariat —parròquies, escoles, associacions de veïns, entitats diverses...— va donar resposta a una necessitat del sector in-

fantil i juvenil. En segon lloc, els centres d'esplai han estat i són un factor d'integració. Integració cultural perquè han permès a molts infants i joves la formació i autoformació, però també perquè els ha aplegat i els ha permès —a partir d'aquestes experiències— un arrelament a la realitat, generant sentit de pertinences.

L'acció educativa desenvolupada ha possibilitat treballar uns valors els quals no hem de renunciar mai: l'amistat, el compromís, el sentit de la gratuïtat, el servei generós, el gust de fer bé

la pròpia feina fins al final, la capacitat de contemplar els horitzons que ens estimulen... Els centres d'esplai de l'Església han pogut oferir, també, la descoberta o l'enfortiment de la presència de Déu en el món, bategant ben viva, els ensenyaments de Jesús que són referència per donar sentit a la vida, l'amor al proïsme que ha d'esdevenir servei, la força de l'Esperit que ens mou en la veritat... «Jesús els tornà a adreçar la paraula. Els digué: Jo soc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum

de la vida» (*Jn* 8,12). Ens hi juguem la veritable qualitat de la vida i, sovint, el sentit. Aquests valors bàsics s'han de fer presents, s'han de testimoniar. Cal fer-los abastables, creïbles, assumibles a partir de les situacions de cada dia, dels mètodes propis, del compromís indefugible d'uns educadors que els visquin compromesament. «M'ensenyaràs el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant» (*Ac* 2,28).

En darrer terme, l'educació —i l'educació en el lleure, per tant— no val només pel que ensenya sinó sobretot per la qualitat i profunditat de la vida humana que configura.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Seamos evangelizadores esperanzados

Com el sembrador de la paràbola de Jesús (cf. *Mateo* 13,2-9, *Marcos* 4,1-9 y *Lucas* 8,4-8), debemos «salir a sembrar» el amor de Jesús sin complejos, con ardor y esperanza nuevos. Os apporto algunos rasgos distintivos de los llamados a ser apóstoles, misioneros y cooperadores en la obra de la evangelización.

1. **El evangelizador debe ser un «enamorado» de Jesucristo**, que le tenga por el gran amigo suyo, por su todo, y que proponga la verdad evangélica y la salvación que ofrece Jesucristo, con respeto y sin presiones. Así valorará la libertad religiosa del otro, ofreciéndole y proponiéndole la elección de la verdad de Cristo. Todo el mundo tiene derecho a recibir el anuncio de la Buena Nueva de salvación, que es Cristo mismo, que le llevará a la conversión y adhesión personal de la fe, en la Iglesia.

2. **Debe ser persona de esperanza**. Que no confie sólo en sí mismo sino que acoja la acción del Espíritu que ya está activo en el corazón de los demás, en la cultura de su tiempo, y con el convencimiento de que vivimos la época que Dios Padre ha dispuesto para nosotros. Sin pesimismo. Con actitud paciente, sin esperar cosechas fáciles ni queriendo recoger donde quizás no se ha sembrado. La esperanza ahuyenta el miedo y nos ayuda a acoger los nuevos retos con coraje.

3. **Vive de la oración y la unión con Dios, y ama la Palabra y los Sacramentos**. Hay que notar que vivimos de Dios. Somos débiles y pecadores, pero Él nos «aguanta» y fundamenta. Revisando continuamente la calidad de nuestro amor a Dios y al prójimo, la donación a los pobres, la vivencia de la fe y la humildad de nuestro vivir. Escuchando y estudiando la Palabra de Dios, formándonos y llevando una vida de conversión, sacramental y de oración que alimente y vivifique el amor a Cristo.

4. **Apasionado por la Iglesia, la acepta con sus límites y grandezas, y trabaja con pasión por la comunión y la unidad**. El evangelizador participa en la propia comunidad, es miembro vivo de la Iglesia y forjador humilde de comunión eclesial. Ama y valora otros caminos de espiritualidad o de acción eclesiales. No se hace una fe a su medida, ni disiente o critica estérilmente.

5. **Es un testimonio de misericordia y de alegría**, incluso de optimismo maduro. Regala tiempo y atención a las personas. Tiene que captar más lo que une que lo que separa, lo positivo de las personas y las ideas. Y esto desde la confianza en Dios. Sin adaptarse a las pautas del mundo alejado de Dios, sino al revés, proponiendo en todo, la verdad del Evangelio, y cuando sea necesario, yendo a contracorriente.

6. **Un creyente que ama generosamente y da a conocer sus propias convicciones**, con un amor que no huye de complicarse la vida y sacrificarse, cuando convenga. Vive la pobreza, austeridad y confianza en Dios, con «autenticidad» y coherencia. En contacto con los demás, con apertura y diálogo para aportar las razones del propio vivir cristiano, y escuchando también las razones del otro, con amistad y respeto, pero haciendo explícito lo que a menudo queda secreto, demasiado callado o implícito. Con un estilo de vida que «atraiga» hacia Cristo y los valores del Reino de Dios.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Les Homilies d'Organyà: uns valors que segueixen vigents

Les *Homilies d'Organyà* varen tornar a ser les protagonistes de la Fira del Llibre que se celebra en aquesta població pirinenca, en una activitat que s'ha transformat en una festa de la cultura al Pirineu. L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir, juntament amb la Consellera d'Acció Exterior i Govern Obert de la Generalitat de Catalunya i la Ministra de Cultura i Esports del Principat d'Andorra, l'acte central de la Fira: la lectura de les homilies, laica i religiosa, que van estar a càrrec de dues dones. L'homilia religiosa fou encarregada i llegida per la Sra. Vinyet Panyella, escriptora i gestora cultural i actualment Presidenta del Consell Nacional de la Cultura i les Arts. L'homilia laica fou a càrrec de l'escriptora Sílvia Soler. Els actes es van iniciar amb la recepció de l'Alcalde, l'Im. Sr. Celestí Vilà, a les dues homiletas i la seva signatura en el llibre d'honor del Consistori. Després, l'Alcalde, regidors del Consistori i homiletas van rebre les autoritats a la porta de l'Ajuntament: Mons. Joan-Enric Vives; la Molt Hble. Sra. Victòria Alsina i Burgués, Consellera d'Acció Exterior i Govern Obert; la Molt Il·ltre. Sra. Sílvia Riva González, Ministra

de Cultura i Esports del Principat d'Andorra; l'Im. Sr. Joan Talarn Gilabert, President de la Diputació de Lleida i Alcalde de Bellvís; el Sr. Ricard Pérez Llordés, Delegat territorial del Govern a l'Alt Pirineu i Aran; la Il·lm. Sra. Martí Riera, Presidenta del Consell Comarcal de l'Alt Urgell i Alcalde de Coll de Nargó; i el Sr. Francesc Espar Tresens.

Junts van fer un recorregut per les instal·lacions de la Fira del Llibre i Mons. Vives va poder parlar amb els editors i llibreters i també amb autors.

A la plaça de l'Església se celebrà l'acte de lectura de les homilies, en la que Vinyet Panyella va fer un recorregut per la història de la troballa de les *Homilies* i també

del contingut que Miret i Sans i el Rector d'Organyà aleshores, Mn. Riba, van trobar entre els documents guardats a la rectoria, posant èmfasi en la vigència dels valors que transmeten; valors que ens interpel·len i ens ajuden a tenir una guia.

Vinyet Panyella (Sitges, 1954) és llicenciada en Filologia Catalana i diplomada en Biblioteconomia i Documentació. Ha publicat una quarantena d'obres sobre art, literatura, història cultural, recerca i creació literària. Directora de la Biblioteca Nacional de Catalunya (2000-2004) i, anteriorment, Subdirectora i Gerent (1989-1996). Directora-gerent del Consorci del Patrimoni de Sitges, Museus de Sitges (2011 - febrer 2019), ha estat Comissària de l'Any Ramon Casas (2016-2017).

En acabar, es va fer l'acte de lliurament dels premis literaris «Homilies d'Organyà» de narració literària, de relat negre, de poesia, de relats curts, joves autors de relats, de relats viscuts, de periodisme pirinenc i de redaccions escolars. Finalment, els premiats i les autoritats es van fer una fotografia de família, en la que va ser la 26a Fira del Llibre.

La Sra. Vinyet Panyella llegint l'homilia religiosa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

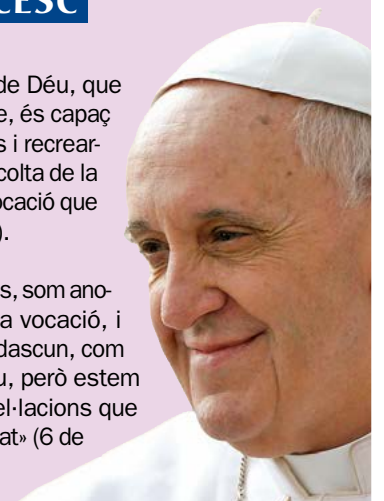

@Pontifex_es: «Si us plau, no ens rendim a la lògica de la violència, a la perversa espiral de les armes. Prenguem el camí del diàleg i de la pau!» (1 de maig).

@Pontifex_es: «Benvolguts germans i germanes ancians, mireu, si us plau, els joves. Ells ens miren, i la nostra coherència pot obrir-los un camí de vida bellíssim. No obstant això, una eventual hipocresia farà molt mal. Prenguem junts els uns pels altres» (4 de maig).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu, que ens allibera de l'egocentrisme, és capaç de purificar-nos, il·luminar-nos i recrear-nos. Posem-nos llavors a l'escolta de la Paraula, per a obrir-nos a la vocació que Déu ens confia» (6 de maig).

@Pontifex_es: «Com a cristians, som anomenats personalment a una vocació, i també convocats: brilllem, cadascun, com una estrella en el cor de Déu, però estem cridats a formar junts constel·lacions que orientin el camí de la humanitat» (6 de maig).

Celebració de la Festa de Meritxell a Andorra

Els pelegrins van omplir des de primera hora del matí del 8 de setembre el Santuari-Basilica de Meritxell, per venerar la Mare de Déu. Moltes d'ells van participar en la solemne Eucaristia presidida per l'Arquebisbe i Copríncep amb motiu la solemnitat litúrgica de la Nativitat de Maria, dia alhora de la Festa de la Patrona d'Andorra i Festa Nacional del Principat.

Després de les restriccions a causa de la situació sanitària viscuda els dos darrers anys, semblava que enguany hi havia encara més il·lusió per participar d'una data tan especial per a tots els andorrans, que han tornat a omplir el temple de gom a gom com abans de la pandèmia. Ja en la vetlla hi hagué una bona afluència de fidels al Sant Rosari i la posterior Eucaristia presidida per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries.

El dijous 8 de setembre, en la celebració central, l'Arquebisbe Joan-Enric es referí justament al tràgic incendi que fa 50 anys consumí el vell santuari i va entristir molt els andorrans, i demanà al Senyor que els incendis no devorin l'ànima del nostre poble i que sapiguem tenir enteresa davant l'adversitat, com fa cinquanta anys ho foren els andorrans en veure destruït el temple que tant estimaven.

L'Eucaristia començà a les onze del matí amb l'entrada en processó dels concelebrants mentre el Cor dels Petits Cantors d'Andorra, dirigit per Jordi Sabata, entonava les estrofes de l'*Ave de Meritxell*. Hi eren presents els més alts representants de les institucions nacionals andorranes encapçalats pel Cap de Govern amb els ministres del seu gabinet, la Síndica general, una àmplia representació dels consellers generals, els representants dels coprínceps, els cònsols de les set parròquies i els representants de les principals entitats socials i econòmiques del país.

L'Arquebisbe començà l'homilia evocant, novament, la trista nit del 8 al 9 de setembre de 1972, quan les flames devoraren la casa de la Mare de tots els Andorrans, per posar en valor la manera com van reaccionar els ciutadans, bastint damunt les

cedres un nou santuari que avui és un símbol del Principat tant dins del país com de fronteres enfora.

Aquella va ser una nit de sofriment, com n'hi ha hagut d'altres després, com les que han hagut de viure les persones que han perdut un ésser estimat. Però llavors, com ara, cal saber reaccionar davant les dificultats mirant vers el futur amb esperança,

per incomprendibles, dures o injustes que ens puguin semblar les creus que hem de sofrir. «La resiliència o enteresa és el procés d'adaptar-se bé a l'adversitat, a un trauma, tragèdia o amenaça; a una greu difamació o calúnnia; a fortes tensions, com ara la mort d'un ésser estimat, o problemes familiars o de relacions personals, problemes seriosos de salut o situacions estressants de la feina o finances». «És bo mirar la Creu de Jesús, el seu sofriment; i les creus dels homes i dones del món, i treure forces i impuls de la Resurrecció del Senyor. [...] Però des de Jesús, la creu és portadora d'amor i de sentit», recordà l'Arquebisbe, i clogué l'homilia demanant a la Mare de Déu de Meritxell, «que ens aixeca de les nostres creus i ens sosté amb el seu amor, [...] il·lumini els passos del nostre País i ens faci difusors de la llum de la fe per il·luminar el nostre món i fer-lo més just, habitable, pacífic i fraterno».

En acabar la celebració, el Cor dels Petits Cantors interpretà els goigs a la Mare de Déu de Meritxell i l'himne andorrà, mentre els fidels s'atansaven a venerar la imatge de la patrona del Principat. Minuts més tard, al claustre del santuari, les autoritats i molts fidels es van atansar a Mons. Vives per saludar-lo personalment, al temps que les notes d'una cobla convidava els pelegrins a una ballada de sardanes per cloure la diada festiva, tot compartint un tast de coca i vi dolç.

Retorn de la campana cremada durant l'incendi

La campana romànica de l'antic Santuari de Meritxell, que va patir greus danys en l'incendi que va cremar el temple la matinada del 8 al 9 de setembre de 1972, va tornar al recinte del santuari-basilica, de manera oficial, el dimecres 7 de setembre al vespre, en la posobra de la celebració de la Festa de la Mare de Déu de Meritxell. D'aquesta manera, va tornar al seu lloc d'origen, on ja hi ha l'altra antiga campana del santuari, que va sortir-ne més ben parada del succés i que, actualment, està exposada a l'església. La van rebre la Ministra de Cultura i Esport, Molt Il·ltre. Sra. Sílvia Riva; el Cònsol major de Canillo, Hble. Sr. Francesc Camp; el Rector del Santuari, Mn. Ramon Rossell; i Mn. Ramon Sàrries, Arxiprest de les Valls, que fou qui va beneir-la en el seu retorn a casa. Molts fidels també van acompanyar aquest moment especial.

La campana és una peça de museu, que està datada en la seva fosa entre finals del s. XIII i principis del s. XIV, pel mestre campaner Des-

puic, com testimonia la signatura trobada a la mateixa campana. Fa 48 centímetres de diàmetre i 73 d'alçada i pesa 60 kg. Quedarà exposada al costat de l'altar, amb la rèplica de la Mare de Déu tallada per Ingrid Forell. Fins ara havia estat exposada al Museu Postal, i ha estat una iniciativa del Conseller de Comú Robert Lizarte que l'ha retornat al santuari. Robert Lizarte, activista cultural, investigador i campaner, actualment President de Velles Cases Andorranes, va fer un repàs de la història de la campana i les seves vicissituds.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els ve-

terinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dimecres [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squi-

llace, 1101), prevere retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. La Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Lleida: □ Sants Àngels

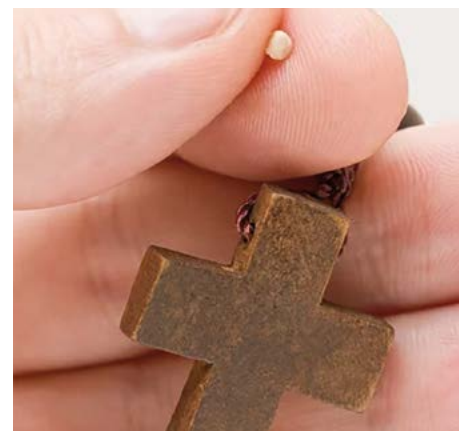
de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Sant Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, màrtirs (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe.

Diuenge XXVII de durant l'any (C)

COMENTARI

«L'home orgullós se sentirà insegur; el just viurà perquè ha cregut»

Ens costa molt de ser humils: tots ens creiem molt importants. I en aquest sentit ens pot costar molt la fe, perquè com ens creiem tan importants podem pensar que tot allò que no podem entendre o aconseguir amb la nostra pròpia força ja és impossible. Si no, preguntem-nos: ens creiem de veritat les paraules de Jesús a l'evangeli: *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar» us obeiria?* Ens ho creiem això? Algú dirà que cal molta fe, però Jesús parla d'una *fe tan menuda com un gra de mostassa* que és com mig gra de blat. Ens manca una fe autèntica, un confiar del tot en el Senyor, un saber que per nosaltres mateixos som només uns treballadors sense cap mèrit, hàgim fet el que hàgim fet. Per això Jesús a l'evangeli ens diu: *Quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure»*. Per tant, no tenim res de què presumir; hem fet el que hàviem de fer ni que sigui molt als ulls dels homes. Però sovint caiem en la temptació de presumir d'allò que hem fet: «és que jo he treballat tant»; «és que jo hi he dedicat tantes hores»... que m'haurien de recompensar. Però ja a l'AT el profeta Habacuc diu al final: *L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur; però el just viurà perquè ha cregut*. El profeta es queixa al Senyor que no veu una resposta a tantes calamitats i penes del poble. Però el Senyor li diu, que confii en ell, que no posi la seva confiança en el seu orgull, perquè només la fe dona vida, i vida autèntica. Pau repeteix aquestes paraules, en les seves cartes, diverses vegades. L'apòstol a la segona lectura convida a tenir un esperit de fortaleza: *Déu ens ha donat un esperit de fermesa, d'amor i de seny*. I acaba dient: *Viu en la fe i en l'amor*. La nostra vida ha d'estar marcada per una fe profunda que ens faci pensar que res no és impossible perquè tenim *la fortaleza que Déu ens dona* que és el seu Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortaleza que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Donen-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure»».

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza.

Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe».

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ¿ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «¿Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer»».